

starting-time وارد یک است (می کنیم) و هنگامی که سن به همان

① هر اس را هنگامی که ستری سن به همان
finishing-time از است (می کنیم).

starting time
finishing time
time

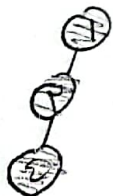
0
1

0

0	1
1	2

1

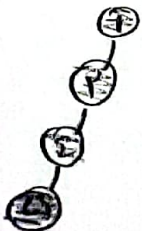
0	1	2
1	2	3

2

0	1	2	3
1	2	3	Δ

3

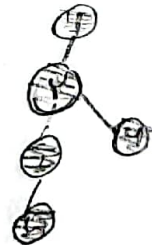
0	1	2	3
1	2	3	Δ
3			

3

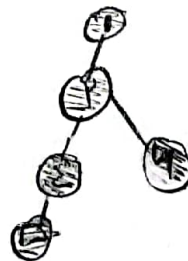
0	1	2
1	2	Δ

Δ

0	1	2
1	2	4

4

0	1	2
1	2	4

✓

(۲) ابتدا محاسبه $Depth$ را انجام داده و درخت $Depth$ را می سازیم. در ابتدا یک راس تصادفی را انتخاب و وضعیت آن را به عنوان visited علامت گذاری می کنیم. مرحله بعدی محاسبه عمق راس انتخاب شده است. عمق هر راس ترتیب بازدید آن است. سپس باید کمترین عدد کشف را محاسبه کرد که برابر است با عمق راس مقابل دستیابی از هر راس با در نظر گرفتن $back-edge$ (۱۵۷/۱۵).

در درخت $Depth$.

بعد از محاسبه این دو مقدار برای اولین راس انتخاب شده $Depth$ راس مجاور آن را جستجو می کنند. بررسی می کنند که راس مجاور آن قبلاً visited شده اند یا نه. اگر نشده بودند به عنوان راس غلطی $Depth$ و ۱۵۷ برای آن محاسبه می شود. بعد از محاسبه این دو مقدار برای تمامی راس ها، $Depth$ ها یک جستجو راس را می کنند و بررسی می کنند راس بررسی هست یا خیر. فرض کنیم دو راس v_1 و v_2 باشند و در نظر بگیریم v_1 یک راس مادر و v_2 راس فرزند است. اگر $Depth(v_2) = 157$ بزرگ تر یا مساوی $Depth(v_1)$ باشد آنگاه v_1 راس بررسی است.

یک مورد خاص وجود دارد که راس بررسی است اگر و فقط اگر راس از یک فرزند داشته باشد.

void AP (s,d)

visited[s] = TRUE;

depth[s] = d;

low[s] = d;

for each $k \in \text{Adj}(s)$ {

if (visited[k] == FALSE)

AP(k,d+1);

low[s] = min(low[s], low[k]);

if (low[k] >= depth[s]) {

if (s is not root node or number of children(s) > 1)

print("s is an articulation point")

(۳) از ریشه شروع می‌کنیم و به پیمایش Δ را انجام می‌دهیم و فاصله هر راس از ریشه را ذخیره می‌کنیم و بار دیگر از Δ شروع می‌کنیم و به پیمایش Δ را انجام می‌دهیم فاصله هر راس از Δ را ذخیره می‌کنیم به معنی برابر $O(n)$ ، $O(n)$ است. پس از راس u بیشترین فاصله را از ریشه دارد شروع می‌کنیم. اگر فاصله از ریشه بیشتر از فاصله از Δ بود آنجا راس مقصد است و جواب برابر با فاصله از ریشه می‌باشد. اگر بیشتر نبود به سرانجام راس‌های دیگر آن سطح و سپس به سطوح بالا می‌رویم به معنی در اینجا نیز $O(n)$ است پس در کل به معنی $O(n)$ می‌باشد.

(۴) از راس u شروع می‌کنیم و به پیمایش Δ را انجام می‌دهیم و فاصله هر راس از u را حساب می‌کنیم. یک پیمایش Δ را نیز انجام داده و فاصله هر راس از u را هم پیدا می‌کنیم. هنگام اضافه کردن یال بین دو راس باید آن یال بین دو راس قرار گیرد تا فاصله هر دو برابر باشد. بنا بر این اگر فاصله دو سر یال اضافه شده به اضافه یک (ضریب) از فاصله اولی u و v کمتر نبود آن یال را جزو جواب در نظر می‌گیریم. به این ترتیب برای یال‌های باقی‌مانده که از u است، برای هر کدام با $O(n)$ به مجموعه می‌شود جزو جواب است یا ضمیمه.

(۵) از یک دستگاه دخواه بهایس Dfs را شروع کرد در هر جا که $back_edge$ داشتیم راس های ابتدا و انتهای آن
 و نیز راس های بین ابتدا و انتهای $back_edge$ راس درون دور هستند و اختلاف آنها با دور صفه می باشد یعنی
 تا این قسمت برابر $O(n)$ می باشد حال از دو سر $back_edge$ بهایس رفت را شروع می کنیم و برابر فاصله آن راس
 تا دور می نداریم یعنی $O(n)$ است پس در کل بهایس برابر $O(n)$ می باشد.

(۶) نکته: مولفه‌های قویا همیشه یک طرف جهت دار با مولفه‌های قویا همیشه معکوس آن طرف جهت دار یکی است.

الگوریتم کساراجو: نکته ۱۱: اصل این الگوریتم است. به این ترتیب که ابتدا یک اسکالاری را در نظر می‌گیریم، طرف

جهت دار داده شده را G در نظر می‌گیریم این طرف را به هم می‌کنیم. به هم می‌کنیم این طرف را از یک راس Df دخواه به وسیله Df

انجام می‌دهیم وقتی Df را خود را با یک راس به اتمام رساند آن را داخل اسکالاری قرار می‌دهیم به همین ترتیب ادامه می‌دهیم تا کل طرف به هم می‌رسد. در این مرحله تمامی راس‌ها در داخل اسکالاری قرار دارند.

همین طرف معکوس G یعنی A را به دست می‌آوریم. این بار طرف معکوس را با توجه به اولویت راس‌ها در اسکالاری

به هم می‌کنیم به این ترتیب که در ابتدا از راسی شروع می‌کنیم که در بالای اسکالاری قرار دارد. فرض کنید راس v در بالای اسکالاری

است Df را از آن شروع می‌کنیم فرض کنید راسی به نام w به پایان برسد. تمام راس‌های که در این بین ملاقات کرده

جزو یک مولفه‌های قویا همیشه هستند تمام راس‌های ملاقات شده را از اسکالاری خارج و همین الگوریتم را بر روی راسی که در بالای

اسکالاری قرار دارد تکرار کرده تا زمانی که اسکالاری خالی شود.